

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Flores Meditationvm

Bebius, Philippus

Coloniae Agripp., 1623

Medit. 22. De morte hominum mundanorum ac iustorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59636](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59636)

si Sacerdotes in peccatis sint, totus populus in peccatum ruit. Vnde si Christianus quilibet rationem Deo reddet de solo suo peccato, Sacerdotes reddent non solum de suis, sed omnium aliorum peccatis.

MEDITATIO XXII.
DE MORTE HOMINVM
MVNDANORVM, AC IVSTORVM.

PVNCTA MEDITATIONIS.

- I. *Diues epulo, induebatur purpura & Luc. 10.
byſſo, & epulabatur ſplendide, La-
zarus iacebat ab omnibus deſertum.*
- II. *Diues moriens ſepultus eſt in infer-
no; Lazari animam portarunt Angeli
in ſinum Abrahae.*
- III. *Diues in tormentis videns Laza-
rum petit guttam aquae, ſed illi nega-
tur, quia in vita bona recepit.*

PROPHETIÆ. De malis.

1. **M**ors peccatorum peſſima. *Pſal. 33.*
2. *Qui conſidunt in virtute ſua, & Pſal. 48.
in multitudine diuitiarum ſuarum glorian-
tur, relinquent alienis diuitias ſuas, & ſepul-
chra eorum domus eorum in æternum.*
3. *Erunt decidentes ſine honore, & in con- Sap. 4.
tumelia*

tumelia inter mortuos in perpetuum, & erūt
gementes, & memoria illorum periet.

Iob. 21. 4. Tenent tympanum & cytharam, & gau-
dent ad sonum organi. Ducunt in bonis dies
suos, & in puncta ad inferna descendunt.

Eccl. 41. 5. O mors quam amara est memoria tua ho-
mini pacem habenti in substantijs suis, viro
quieto, & cuius via directa sunt in omni-
bus.

DE MORTE ELECTORVM.

Psa. 115. 1. **P**retiosa in conspectu Domini mors san-
ctorum eius.

Psa. 126. 2. Cum dederit dilectis suis somnū, ecce ha-
reditas Domini, filij merces fructus ventris.

Sap. 4. 3. Iustus si in morte praoccupatus fuerit in
refrigerio erit.

Sap. 3. 4. Iustorum anima in manu Dei sunt, &
non tanget illos tormentum mortis: Visi sunt
oculis insipientium mori, illi autem sunt in
pace.

DOCUMENTA.

1. **C**hristus referens pravam vitam & in-
felicem exitum diuitis epulonis, &
contra beatum finem mendici Lazari
reticuit nomen diuitis, & pauperis expressit,
ad docendum nos, vt quando referimus res cū
dedecore, & ignominia coniunctas, non pro-
damus earum auctorem, si autem referamus a-
liquid laude & imitatione dignum, etiam no-
men auctoris patefaciamus.

2. Dein-

2. Deinde, ideo non nominatur hic homo diues in Euangelio, vt intelligamus, peccatores, etsi aliquando magnū nomē habeant in terra, nullum tamen nomē habere apud Deum, nec vllam eorum rationem haberi, secundum illud Prophetæ: *recedentes à te, in terra scribentur.* quicquid enim in terra scribitur, statim deletur, quia & memoria talium inter homines facile perditur. Ier. 17.

3. In omnibus Euangelij locis, Dominus quoties de diuitiis loquitur, eas condemnat vt perniciosas, vel reprehendit & minatur hominibus diuitibus, vel etiam eorum salutem facit impossibilem. Deinde quoties ferè mentionem facit diuitiarum, simul quoq; mentionem facit eleemosynæ: vt intelligamus, etiamsi diuitiæ sint res quædam adriaphoræ, quæ licitè acquiri possint & possideri, tamen admodum difficile est, imò vt Dominus dicit, diuinæ virtutis subsidio opus est, vt quis possit salua conscientia, saluteq; animæ suæ opes accumulare. *Qui enim, inquit Apostolus volunt diuites fieri incidunt in tentationem & laqueum diaboli.* Nulla autem via & modus est, quo diues ad salutem peruenire possit, nisi per eleemosynas: sic enim Dominus ipsis diuitibus consuluit: *Veruntamen, inquit, date eleemosynam, & ecce omnia munda erunt vobis.* Matt. 19

4. Hic pauper Lazarus iacebat ad ianuam diuitis, cupiens exsaturari tantum micis ex mensa eius cadentibus, & nemo illi dabat. Vnde cognoscere possumus nimium amorē rerum huius vitæ efficere, vt homo iacturam faciat caritatis erga proximum, & naturalis

com-

rūt
u-
dies
ho-
viro
nni-
M.
sar-
e ha-
ntris.
rit in
, &
sunt
nt in
-
& in-
is, &
Lazari
presit,
res cū
n pro-
mus a-
am no-
Dein-

Ibid.

I. Tim. 6

Luc. II.

commiserationis, quam homo erga hominem habere solet. Vnde ferè fit, vt egētiore, & minus rebus temporalibus abundantes maiori caritate & misericordia moueātur erga alios, quàm diuites.

5. Pauper hic mendicus totum diem consumebat in petenda eleemosyna ad ianuam diuitis, & nemo illi dabat. Vnde conijcimus, quantum possit eorum exemplum, qui sunt aliorum capita & superiores, quia experientia discimus, dum caput familiae caritatem & misericordiam exercet erga pauperes simul omnes eius domesticos & famulos ad caritatem esse propensos. Contra, quando nullam exauaritia misericordiam demonstrat, pauperibus, tota quoque familia erga eosdem pauperes se immisericordem & crudelem declarat. Vnde & illud consequitur, sicut eiusmodi familiae capita suo malo exemplo occasionem dant domesticis suis, vt peruersi sint & mores domini sui imitentur, ita suo tempore rationem ab ijs reddendam, & cruciatus inferni sustēturos, non solum pro suis, sed etiam subditorum peccatis.

6. Pauper Lazarus, vt micas optabat, ita contentus erat tantum micis e mensa diuitis cadentibus: vbi vides quàm exigua re diuites possint lucrari coelum, si nimirum superuacanea tantum, & quæ e mensa ipsorum excidunt, communicent pauperibus: sic enim possent peccata sua redimere, & parare amicos, à quibus reciperentur in æterna tabernacula.

7. Mortuus est Lazarus mendicus, & ab Angelis deportatus est in sinum Abrahæ: mortuus est & diues, & sepultus est in inferno. Vbi ex vtriusque fine potes æstimare, ex vn^a part^e

parte quis exitus sit ærumnarum & tribulationum huius vitæ, patienter & humiliter toleratarum, quia per illas patet aditus ad cœlum, & sessionem gloriosorum principum semper in conspectu Dei viuentium. Ex altera parte potes videre, quis finis sit voluptatû, dignitatum, & commoditatum huius vitæ: nam pretiosa hominis peccatoris & superbi vestimenta conuertuntur in flammam ignis vndique eum consumentes, lauta epulæ in æternam amaritudinem, omnis gloria & abundantia in summam ignominiam & calamitatem. Itaque si pauper es, vel infirmus, tolera patienter, ob spem æternorum bonorum, quæ possidebis in cœlo: si vero diues sis, vide quomodo vitam instituas, & caue ne opes faciant te diuelli à Deo vero animæ tuæ thesauro.

8. Æquè moritur diues ac pauper; mors est terminus rerum omnium, quæ, vt omnes illecebræ & commoditates opulentorum, ita omnes angores & afflictiones inopum concluduntur & finiuntur. Vnde discere potes, neminem merito posse, vel extolli ob magnas opes, quia breui tempore deferendæ sunt, vel animum despondere ob inopiam, & afflictiones huius vitæ, quia breui finem habebunt.

9. Lazarus mendicus, vlceribus plenus, & ab hominibus contemptus, à Deo tanti æstimatus est, vt animam eius ab Angelis curauerit deferri in locum æternæ requietis. Vnde discenunquam vllum hominem quantumuis vilẽ, pauperem, & infirmitatibus plenum contemnere, quia eiusmodi, si patienter ferant tribulationes à Deo immixtas, gratiores sunt diuinæ eius maiestati, & in cœlo gloriosiores omnibus, quos mundus in summo habet pretio & exitimatione.

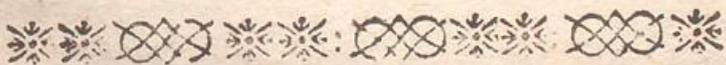
10. Ex

10. Ex angoribus quibus homo affligitur in hora mortis, & fevero iudicio quod Deus facit anima è corpore egressa, pro emendatione vitæ tuæ disce tria, semper menti abiecta habere, & nunquam è memoria deponere. Primum est, quantam crucem & dolorem illo puncto temporis ob Deum toties, offensum sis sensurus: itaque procura, dum viuis, pœnitentiam agere de peccatis præteritis, & de cætero Deū non offendere. Alterum est, quanto opere optaturus sis te quamplurima opera bona ad gloriam Dei per omnem vitam fecisse, vt Deum illa hora inuenias propitium, quare fac, vt nunc, dum potes incipias bonis operibus diligenter vacare. Tertium est, quantam pœnitentiam tunc pro peccatis desiderabis facere si vel minimum temporis tibi concederetur, age ergo, vt nunc ita viuas, & pœnitentiã agas, vt illo puncto te egisse optares.

11. Cùm mors tam sit certa, & hora mortis tam incerta, vt nec vnum diem vitæ nobis possimus promittere, valde vigilare debemus, & quolibet die, mane nobis quoad fieri potest persuadere illum extremum esse diem vitæ nostræ, atque ita animã nostrã negotiã; nostrã curare & disponere: atq; si post illũ diẽ victurim non essemus: neq; contrariũ nobis persuadere debemus, si enim id fecerimus, fieri non potest vt fallamur, si enim quotidie potest mors in nos insilire, merito eam quotidie; nullo habito dierum discrimine præstoları debemus.

12. Valde vtile & necessarium documentum est, quod Sapiens nobis reliquit his verbis, *Memorare nouissima tua, & in æternum non peccabis.* Ex recordatione enim mortis, Primò nascitur timor Dei, qui est pri-

principium sapientia, & omnis boni. Secundo, facit, vt homo sit sibi præsens, & aduertat *Eccl. 7.*
 vbi fingendus sit pes, ne labatur, Deumque of- *Psa. 110*
 fendat, atque ita facile abstinet à peccatis. *Eccl. 1.*
 Tertio, aperit homini oculos, vt agnoscat propriam miseriam: qua cognitione superbia corruit, & exurgit humilitas omnium virtutum custos. Quarto, efficit, vt homo cognoscat omnium rerum præsentium vanitatem, vt quod à nullo verè iuuari possit, nullam quoq; hinc sit secum delaturus. Vnde fit, vt facile ab eo contemnantur, nec spem suam in ijs collocet: sed in solo Deo, bonisque cœlestibus. Denique persistendo in mortis memoria, timor tandem conuertitur in amorem, & mors ipsa qua prius videbatur terribilis, incipit fieri optabilis, vt qua finem impositura sit tantis periculis & miserijs, principium verè factura vitæ immortalis.

MEDITATIO XXIII.

DE IVDICIO VNI-

VERSALI.

PVNCTA MEDITATIONIS.

I. Erunt signa, in sole, luna, stellis; in *Mat. 24.*
 terris pressura gentium à crescenti- *Marc. 13*
 bus hominibus præexpectat: *Luc. 21.*

II. Apparente cruce exhibunt Angeli congregantes Corpora à 4. Cœli plagis, & locabunt bonos à dextris, malos à sinistris.

III. Chri-